



У низу парадокса и нелогичности који прате и обележавају наш политички живот све се више издваја појава да се у јавности најчешће воде расправе о стању на нашој опозиционој сцени. Учестале су оцене да је Србија земља у којој готово да и не постоји опозиција и да је оно што је од ње остало подложно даљој дезинтеграцији и фрагментацији. Зато није случајно што су дежурни аналитичари, увек спремни да оправдавају потезе власти, већ прогнозирали да ће опозиција бити дотучена на предстојећим парламентарним изборима. Наравно да владајућа структура на многобројне начине подгрева ову причу о непостојању могућности да се оформи снажна политичка и програмска алтернатива али и кредибилна опозиција.

Објава премијера да ће бити одржани ванредни парламентарни избори дочекана је ретко виђеним вишеминутним овацијама и аklamацијом на седници Главног одбора владајуће напредњачке странке. Одиграна је још једна добро режирана политичка представа која је имала пре свега за циљ да потврди апсолутну моћ и утицај председника СНС, али и да јасно обелодани функционисање његовог култа личности. Тим више је значајније питање какво је заиста стање данас у опозиционим редовима. Ако прихватимо оцену да у Србији готово не постоји опозиција, онда признајемо да је наше друштво на прагу увођења специфичног једнопартијског система, а да је друштво неспремно и неспособно да у својим редовима оформи иоле озбиљну опозициону политичку алтернативу.



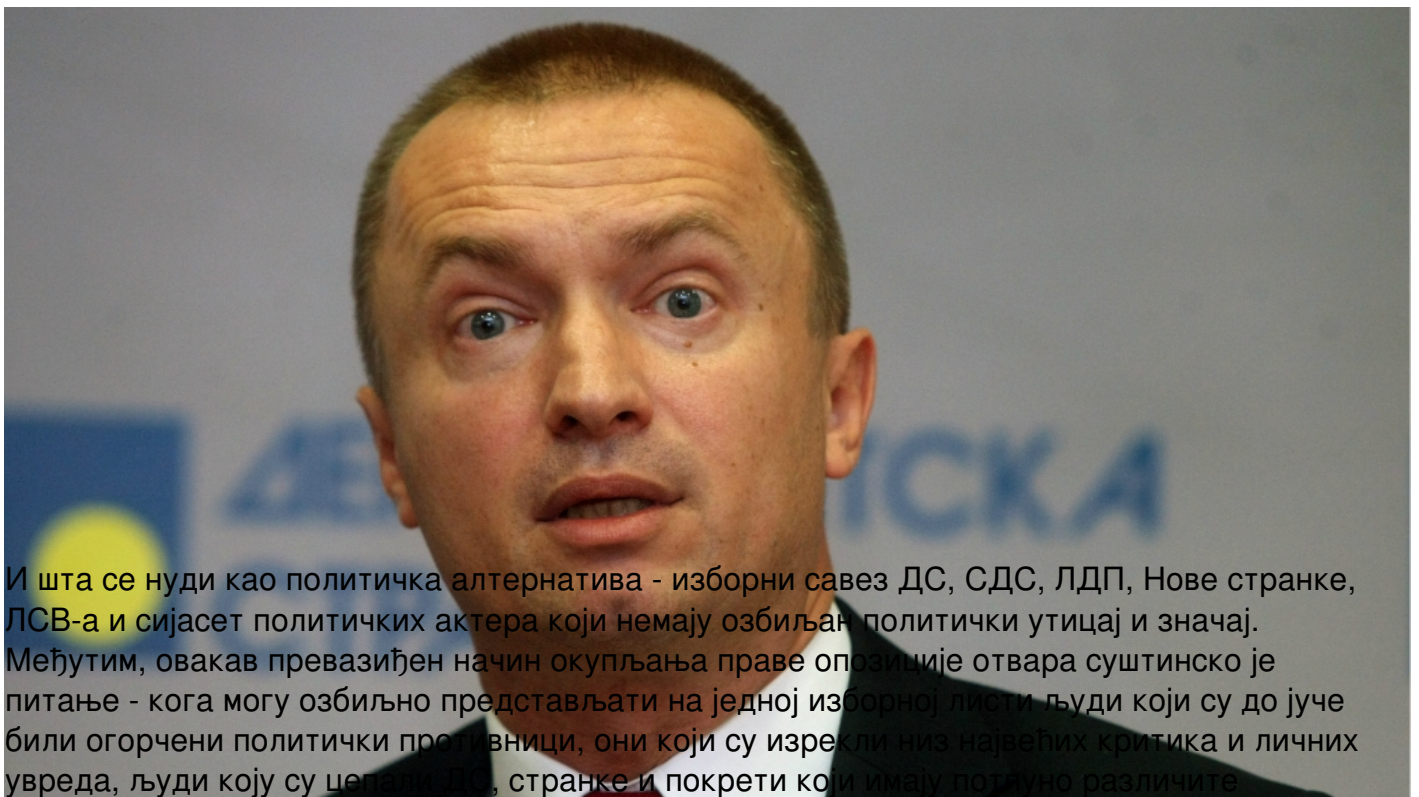
Ако нема опозиције, онда можемо слободно рећи да се друштво налази у некој врсти клиничке политичке смрти. А управо се због стања у нашим постојећим опозиционим странкама деловање које је супротстављено владајућој политици све више премешта у

Последна шанса Демократске странке?

Пише: Маринко М. Вучинић
уторак, 26 јануар 2016 09:54

сферу друштва које није обухваћено партијским деловањем јер су оне већином изгубиле некадашњи кредибилитет и морални интегритет. Тим више је ситуација тежа за оне политичке снаге и странке које су још увек у себи успеле да сачувају опозициони потенцијал. Зато се и поставља сасвим очекивано питање зашто су и након четири године напредњачке владавине опозиција, и нарочито Демократска странка, неспособне и и неспремне да се озбиљно идејно и организационо консолидују.

Међутим, ствари постају јасније када се погледа на који начин покушавају да се уједине тзв. праве проевропске и грађански оријентисане политичке организације. Када председник ДС Бојан Пајтић изјављује да немамо право да се делимо и при томе упућује позив правим проевропским странкама, покретима угледним појединцима и фантомским синдикатима за договор о заједничком наступу против СНС-а (уз обавезу да неће улазити у коалицију са напредњацима) онда је јасно да се и даље истрајава ма превазиђеном анахроним моделу досистичког начина удруживања и нема никаквог изгледа на успех у судару не са Српском напредном странком, већ са етаблираном владајућом олигархијом која чврсто контролише све најважније сфере политичког живота (медие, финансије и безбедносне структуре).



И шта се нуди као политичка алтернатива - изборни савез ДС, СДС, ЛДП, Нове странке, ЛСВ-а и сијасет политичких актера који немају озбиљан политички утицај и значај. Међутим, овакав превазиђен начин окупљања праве опозиције отвара суштинско је питање - кога могу озбиљно представљати на једној изборној листи људи који су до јуче били огорчени политички противници, они који су изrekli низ највећих критика и личних увреда, људи коју су целу своју странку и покрети који имају потпуно различите политичке оријентације и програмске приоритете. Како се у један политички савез могу сместити заступници неолибералне економске концепције и социјалдемократе, они који су за безусловно признавање независности Косова и они који не деле такав став, они који Републику Српску проглашавају за геноцидну творевину и они који се не слажу са

таквим ставовима. Они који су за улазак у НАТО пакт и они који су против такве оријентације.

Овакав низ различитих приступа само је још један доказ да је највећи дефицит наше опозиције и укупног политичког живота вапијући недостатак елементарне идејне начелности и моралног интегритета. У то смо се уверили толико пута. Удруживање тзв. правих проевропских и грађанских партија и њихово обједињавање око рушења актуелног премијера танка је залога за политички успех и понављање већ виђеног концепта уједињавања по рецепту Демократске опозиције Србије. А када се као један од главних идеолога и гаранта оваквог уједињавања јави Чедомир Јовановић, онда је политичка фарса заиста потпуна.

Удруживање тзв. правих проевропских и грађанских партија и њихово обједињавање око рушења актуелног премијера танка је залога за политички успех и понављање већ виђеног концепта уједињавања по рецепту Демократске опозиције Србије.

Свако у Србији зна да је будућност опозиције на овим изборима решење односа на релацији ДС-СДС-ЛДП самоуверено истиче Чедомир Јовановић, не схватајући да бираче нимало не занимају њихове болесне сујете и стална прегањања о томе ко је стожер окупљања тзв. праве проевропске опозиције. Овај сада жустри опозиционар до пре неколико месеци је отворено и безочно нудио своје добре услуге Александру Вучићу, оправдавајући тај потез тврдњом да владајућа коалиција није само преузела главне делове програма ДС већ да она увелико спроводи суштинске и носеће политичке идеје Либерално демократске партије. И ту је он заиста у праву када погледамо владине основне постулате спољне политике, инсистирање на успостављању регионалне сарадње и добросуседских односа по сваку цену, спровођење Бриселског споразума којим се дерогира присуство српске државе и њен суверенитет на Косову и Метохији, стално позивање на промену менталитета српског народа и разарање његовог националног идентитета и културе. И тек када је ова понуда грубо одбијена или презриво одбачена, јавља се опет опозициони порив код председника ЛДП и он је спреман на поновно уједињавање.

Последна шанса Демократске странке?

Пише: Маринко М. Вучинић
уторак, 26 јануар 2016 09:54



Последна шанса Демократске странке?

Пише: Маринко М. Вучинић
уторак, 26 јануар 2016 09:54

